

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**RACHEL
KUSHNER**

Clubul Mars Room

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Buruiană

ENDORFICION

 VELANT
CĂRȚI ÎNSEMNATE.

1

Noaptea lanțurilor are loc o dată pe săptămână, joia. O dată pe săptămână, se produce momentul definitiv pentru șaiszeci de femei. Pentru unele dintre cele șaiszeci, momentul acesta definitiv are loc iar și iar. Pentru ele, este o rutină. Pentru mine, s-a întâmplat o singură dată. Am fost trezită la două dimineața, încătușată și numărată, Romy Leslie Hall, deținuta W314159, și aliniată împreună cu celelalte într-o călătorie ce avea să dureze toată noaptea, în susul văii.

Când autocarul nostru a ieșit din perimetrul închisorii, m-am lipit de geamul ranforsat cu plasă metalică încercând să văd lumea. Nu era mare lucru de văzut. Pasaje subterane și bretele de autostradă, bulevarde întunecate, pustii. Nu era nimeni pe stradă. Treceam pe acolo la o oră din noapte atât de târzie, încât semafoarele nu-și mai schimbau culoarea din verde în roșu, ci doar clipeau într-un galben constant. În dreptul nostru s-a mai ivit o mașină. Nu avea farurile aprinse. A depășit în viteză autocarul, o apariție neagră cu energie demonică. În unitatea mea de la districtuală, era o fată care primise închisoare

pe viața numai pentru condus, nimic altceva. Nu ea trăsesse, spunea oricui voia s-o asculte. Nu ea trăsesse. Ea numai condusesese mașina. Atât. Folosiseră tehnologie de citire a plăcuțelor de înmatriculare. O aveau pe înregistrarea video. Ce aveau ei era o imagine cu o mașină, noaptea, mergând pe o stradă, mai întâi cu farurile aprinse, apoi cu farurile stinse. Dacă șoferul stinge farurile, asta înseamnă premeditare. Dacă șoferul stinge farurile, asta înseamnă crimă.

Ne mutau la ora aia dintr-un motiv anume, din multe motive. Dacă ar fi putut să ne catapulteze la închisoare într-o capsulă, ar fi făcut-o. Orice, numai ca oamenii obișnuiți să nu fie nevoiți să se uite la noi, o ceată de femei încătușate și înlănțuite într-un autocar al șerifului.

Câteva mai tinere scânceau și-și trăgeau nasul, când am intrat pe autostradă. Într-o cușcă era o fată gravidă cam în a luna a opta, cu o burtă așa de mare, că fusese nevoie de încă un lanț pentru mijloc ca să-i prindă mâinile în lateral. Sughita și tremura, cu fața plânsă toată. O țineau în cușcă din cauza vârstei, ca să o protejeze de noi, restul. Avea cincisprezece ani.

O femeie din față s-a întors spre fata care plângea în cușcă și a săsăit-o, de parcă o stropea cu spray de furnici. Când asta nu a funcționat, a strigat:

– Taci dracului din gură!

– Văleu! a zis persoana din fața mea.

Sunt din San Francisco și transsexualii nu-s ceva nou pentru mine, dar persoana asta chiar arăta a bărbat. Umeri lați ca de taur și barbă pe maxilar. Am presupus că era din gașca de lesbiene de la districtuală, unde le puneau pe alea bărbătoase. Se numea Conan, am aflat mai târziu, când ne-am apropiat.

– Văleu, e doar o puștoaică. Las-o să plângă.

Femeia i-a zis lui Conan să tacă și apoi s-au luat la ceartă, și au intervenit polițiștii.

Unele femei din închisoare fac regulile pentru restul, iar femeia care insista ca cealaltă să tacă era una dintre ele. Dacă le respecti regulile, inventează altele. Trebuie să te bați cu lumea, altfel rămâi cu mâna goală.

Învățasem deja să nu plâng. În urmă cu doi ani, când fusesem arestată, plângeam fără să mă pot stăpâni. Viața mea se terminase și știam asta. Era prima mea noapte la închisoare și tot speram că starea aia ca de vis o să se termine, că o să mă trezesc. Am continuat să mă trezesc pe aceeași saltea care puțea a urină și în același zgomot de uși trântite, urlete de nebuni și alarme. Fata din celula mea, care nu era nebună, m-a scuturat tare ca să mă facă atentă. Mi-am ridicat privirea spre ea. S-a întors cu spatele și și-a ridicat cămașa de la uniformă, ca să-mi arate tatuajul din partea lombară, ștampila ei de târfă. Scria:

Taci dracului din gură.

La mine, a funcționat. M-am oprit din plâns.

A fost un moment de blândețe al colegei mele de celulă de la districtuală. Voia să mă ajute. Nu toată lumea poate să tacă dracului din gură și, deși am încercat, nu eram colega mea de celulă, pe care mai târziu am considerat-o un fel de sfântă. Nu datorită tatuajului, ci loialității față de ordin. Nu era vorba de sacrificiu sau de stoicism. Nu era vorba despre a-ți ispăși pedeapsa fără să te smiorcăi sau să te plângi. Era vorba despre a fi demn chiar și într-o cușcă. A fi demn, chiar dacă ai mâinile legate și ți se fac electroșocuri. A fi o persoană, orice s-ar întâmpla.

Încă cred în asta.

Polițiștii mă așezaseră cu o altă femeie albă în autocar. Celelalte, majoritatea, erau negre sau latino. Colega mea avea părul lung, moale și strălucitor, și un zâmbet larg, înfiorător, de parcă făcea reclamă la produse pentru albirea dinților. Puțini oameni din închisoare au dinții albi, și nici ea nu-i avea, dar avea rânjetul ăla mare și nepotrivit. Nu mi-a plăcut. O făcea să arate ca și cum ar fi suferit o operație de îndepărtare parțială a creierului. Mi-a spus din proprie inițiativă numele ei întreg, Laura Lipp, și a zis că este transferată de la Chino la Stanville, de parcă niciuna dintre noi nu avea nimic de ascuns. De atunci, nimeni nu mi s-a mai prezentat cu numele întreg, nici nu a încercat să-mi spună din prima o poveste despre sine care să pară credibilă, nimeni nu ar face asta, și nici eu n-o fac.

– Lipp cu doi *p* este numele tatălui meu vitreg, pe care l-am luat mai târziu, a spus ea, de parcă ar fi întrebat-o cineva.

De parcă așa ceva putea să aibă vreo importanță pentru mine, atunci sau vreodată.

– Tatăl meu adevărat a fost un Culpepper. Adică, din familia Culpepper din Apple Valley, nu din Victorville. Pentru că în Victorville e un atelier de reparații de încălțăminte al unuia, Culpepper, dar n-are nicio legătură.

Nimeni nu are voie să vorbească în autocar. Regula asta nu a oprit-o.

– Familia mea e de trei generații în Apple Valley. Care pare un loc minunat, nu-i așa? Practic, simți miros de flori de măr și auzi albinele, și asta te face să te gândești la cidru proaspăt și la plăcintă caldă cu mere. La decorațiunile de toamnă pe care încep

să le pună în fiecare iulie la Craft Cubby, la frunzele colorate și la dovlecii de plastic. Dar, în Apple Valley, tradițional e mai degrabă să prepari și să produci amfetamină. Nu și-n familia mea. Să nu vă faceți o impresie greșită. În familia Culpepper, sunt oameni folositori. Tata a avut firma lui de construcții. Nu ca familia în care-am ajuns după ce m-am măritat, care – a, uite, Magic Mountain!

Treceam pe lângă parabolele albe ale unui *montagne russe* aflat în partea îndepărtată a autostrăzii largi, cu multe benzi.

Când mă mutasem la Los Angeles, cu trei ani înainte, parcul acela de distracții mi se păruse poarta de intrare în noua mea viață. Era prima apariție masivă de pe marginea autostrăzii care se repezea spre sud, luminoasă, urâtă și captivantă, dar asta nu mai conta acum.

– În unitatea mea era o cucoană care fura copii la Magic Mountain, a zis Laura Lipp, ea și nebunu' de bărba-su.

Avea un fel de a da din părul lucios fără să-și folosească brațele, de parcă părul era atașat de restul corpului ei printr-un curent electric.

– Mi-a povestit cum făceau. Oamenii aveau încredere în ea și-n bărba-su pentru că erau bătrâni. Știi, genul de oameni în vârstă drăguți și buni, și poate o mamă avea trei copii care fugeau în direcții diferite și se ducea să-l prindă pe unul, iar bătrâna – am stat în aceeași celulă cu ea la CIW și mi-a povestit tot – stătea acolo tricotând și se oferea să arunce un ochi la copil. Imediat ce părintele nu se mai vedea, copilul era dus la baie cu un cuțit sub bărbie. Bătrâna și bărba-su aveau sistemul lor. Îi dădeau copilului o perucă, alte

haine; apoi smecherii ăia doi îl scoteau cu forța afară din parc.

– E oribil, am zis eu și am încercat să mă aplec, ca să mă îndepărtez de ea cât de mult îmi permiteau lanțurile.

Am și eu un copil, Jackson.

Îmi iubesc băiatul, dar mi-e greu să mă gândesc la el. Încerc să nu.

Mama mi-a dat numele după o actriță germană care, într-o emisiune televizată, i-a spus unui jefuitor de bănci că-l place mult.

Foarte mult, a subliniat actrița, îmi plac foarte mult.

La fel ca actrița germană, el era invitat în emisiune pentru un interviu. În general, cei intervievați nu discutau între ei când stăteau în fotoliile din stânga prezentatorului. Se mutau spre exterior, pe măsură ce avansa emisiunea.

Începi din *exterior*, mi-a zis odată un idiot despre ordinea tacâmurilor din argint. Nu era ceva ce să fi învățat singură sau să fi fost învățată vreodată. Mă plătea să ies cu el în seara aia și, în schimb, simțea că nu primește destul dacă nu găsea mici feluri de a mă umili pe durata serii. Când am plecat din camera lui de hotel, în noaptea aia, am luat o sacoșă de cumpărături care era lângă ușă. Nu a observat, bănuiesc că renunțase la vigilența de a mă înjosi ca să poată să huzurească în patul de hotel. Sacoșa era de la Saks Fifth Avenue și conținea multe alte pungi, toate cu cadouri pentru o femeie, nevastă-sa, am presupus. Haine scumpe și demodate, pe care eu nu le-aș purta niciodată. Am traversat holul cu sacoșa în mână și am

aruncat-o într-un coș de gunoi în drum spre mașină, pe care o parcasem câteva străzi mai încolo, într-un garaj de pe Mission, fiindcă nu voiam ca tipul ăsta să știe ceva despre mine.

Scaunul dinspre exterior al studioului de televiziune era ocupat de un jefuitor de bănci care fusese invitat în emisiune să vorbească despre trecutul lui, iar actrița de film germană urma chiar atunci și s-a întors spre jefuitorul de bănci, și i-a spus că-l place.

Mama m-a botezat după actrița asta, care vorbea cu jefuitorul de bănci în loc să se converseze cu gazda emisiunii.

Cred că i-a plăcut că am furat sacoșa de cumpărături. Dup-aceea, a vrut să mă vadă regulat. Căuta pe cineva care să facă pe iubita lui și multe femei pe care le cunoșteam considerau că ăsta era peștele de aur: bărbații ăștia plăteau cât chiria pe un an, în avans; nu-ți trebuia decât unul ca ăsta și erai aranjată. Eu mă dusesem la întâlnire pentru că mă convinsese prietena mea, Eva. Uneori, dorințele altora sunt dezirabile, pentru scurt timp, înainte să se risipească în fața propriilor dorințe. În seara aceea, în timp ce încuiatul ăla din Silicon Valley se prefăcea că avem o complicitate ca iubii, ceea ce însemna să mă trateze pe mine ca pe un gunoi, să-mi spună că sunt drăguță într-un fel „banal”, să-și folosească banii ca să încerce să aibă putere asupra mea, social vorbind, ca și cum asta ar fi fost o relație, ca și cum, dacă el plătea, trebuia să fie în condițiile puse de el, și el putea să-mi spună ce să vorbesc, cum să merg, ce să comand, ce furculiță să folosesc, ce să simulez că-mi place, mi-am dat seama că experiența asta de iubită nu e pentru mine.

Am hotărât să rămân la banii negri făcuți dansând în poala clienților de la Mars Room, pe Market Street. Nu-mi păsa dacă era muncă cinstită, voiam doar să nu mi se pară respingătoare. Știam despre dansatul în poală că frecangeala era mai ușoară decât vorbitul. Fiecare e diferit când vine vorba de standarde personale și ce poate să ofere. Eu nu pot să mă prefac că suntem prieteni. Nu voiam să ajungă nimeni să mă cunoască, deși au fost vreo doi tipi cărora le-am dat firimituri. Jimmy Barbă, portarul, care îmi cerea numai să mă prefac că umorul lui sadic era normal. Și Dart, managerul de noapte, pentru că ne plăceau amândurora mașinile clasice și zicea mereu că vrea să mă ducă la Hot August Nights¹ în Reno. Era doar o tachinare, iar el era doar managerul de noapte. Hot August Nights. Nu era genul meu de eveniment cu mașini. M-am dus la pista cu zgură de la Sonoma cu Jimmy Darling, am mâncat hotdogi și am băut bere la halbă, în timp ce mașinile de curse aruncau noroi pe gardul de plasă.

Unele fete de la Mars Room voiau clienți constanți și tot timpul căutau să-i cultive. Eu nu, dar tot m-am ales cu unul, Kurt Kennedy. Dubiosul de Kennedy.

Uneori mă gândesc că San Francisco este blestemat. De cele mai multe ori, mi se pare o labă tristă de oraș. Lumea zice că e frumos, dar frumusețea este vizibilă numai pentru nou-veniți și invizibilă pentru cei care au fost nevoiți să crească aici. Cum ar fi golful albastru zărit prin pasajele deschise de

¹ Eveniment anual cu mașini clasice fabricate înainte de 1970, care are loc în perioada 2-7 august, în Reno și Virginia City, Nevada.

pe strada din spatele Parcului Buena Vista. Mai târziu, în închisoare, vedeam privescerea aceea de parcă rătăceam prin oraș ca o fantomă. Casă după casă, mă uitam la tot ce era de văzut, îmi lipeam fața de porțile din fier forjat ale caselor victoriene de pe latura de est a Parcului Buena Vista, albastrul apei atenuat de o urmă minusculă de ceață, un sărut al umezelii, o strălucire. Nu am admirat peisajele acelea cât am fost liberă. Când eram mai mică, parcul acela era un loc unde mergeam să bem. Unde bărbații mai în vârstă dădeau târcoale și se furișau pe saltele ascunse sub tufișuri. Unde băieții pe care-i cunoșteam îi băteau pe bărbații aceia care dădeau târcoale și, odată, l-au aruncat pe unul de pe o stâncă, după ce le-a cumpărat o ladă de bere.

De pe Tenth Avenue, în Moraga, unde am locuit cu mama când eram copil, se vedeau Parcul Golden Gate, apoi Presidio, punctele roșu-mat ale Podului Golden Gate și, în spatele lui, pliurile verzi, șifonate, ale peninsulei Marin Headlands. Știam că, pentru oricine altcineva pe lume, Podul Golden Gate era special, dar, pentru mine și prietenii mei, nu era nimic. Noi voiam doar să ne facem praf. Pentru noi, orașul însemna degete cleioase de ceață care ne pătrundeau pe sub haine, întotdeauna degetele acelea cleioase, și fășii abrupte, mari, de ceață umedă care se năpusteau pe Judah Street în timp ce, pe marginea șinelor nisipoase, așteptam tramvaiul N, care circula o dată pe oră noaptea târziu, așteptam și așteptam, cu noroiul uscat pe marginile blugilor, noroiul bălților din parcare Ocean Beach. Sau noroiul adunat urcând pe Acid Mountain după ce luam acid¹, fiindcă pentru

¹ LSD.

Respect pentru cultura și tradițiile
asta era Acid Mountain. Senzația neplăcută de greutate în plus care mă trăgea în față, din cauza noroiului uscat pe marginile blugilor. Senzația neplăcută când luam cocaină cu niște străini într-un motel din Colma, lângă cimitir. Orașul însemna picioare ude și țigarete îmbibate de umezeală la o petrecere cu droguri pe Grove Street. Ploaia și berea, și bățile sângeroase de St. Patrick's Day. Vomitatul de după Bacardi 151 și spargerea bărbiei într-o barieră de ciment în Minipark. Cineva care a luat o supradoză într-un dormitor din apartamentele pentru albi de pe Great Highway. Un pistol încărcat ținut la tâmpla mea de cineva, fără niciun motiv, pe Big Rec, terenul pe care joacă lumea baseball în parc. Era noapte și psihopatul ăsta s-a lipit de noi în timp ce stăteam și ne beam berea la litru cu lichior de malț, o situație așa de tipică, chiar dacă nu s-a repetat, că nici nu mai țin minte cum s-a rezolvat. Pentru mine, San Francisco însemna băieții McGoldrick și McKittrick, și Boyle, și O'Boil, și Hick, și Hickney, și tatuajele lor cu „Erin go bragh”¹, bățile pe care le iscau și le câștigau.

Autocarul nostru s-a încadrat pe banda din dreapta și a încetinit. Coboram spre ieșirea de la Magic Mountain.

– Ne duc în parcul de distracții? a întrebat Conan. Ce marfă!

Magic Mountain era în stânga, dincolo de autostradă. În dreapta era o închisoare districtuală pentru bărbați. Autocarul nostru a virat la dreapta.

¹ Anglicizarea unei expresii din irlandeză, *Éirinn go Brách*, care proclamă patriotismul („Irlanda pentru totdeauna”).

Lumea se împărțise între bine și rău, legate împreună. Parcul de distracții și închisoarea districtuală.

– Merge și-așa, a zis Conan. Nu prea aveam chef. Biletele-s al dracu' de scumpe. Mai bine mă-ntorc la marele O. Or-lan-do.

– Ia auziți-o și pe nebuna asta, a spus cineva. N-ai fost tu la niciun Orlando.

– Am lăsat douăj' de miare acolo, a spus Conan. În trei zile. Mi-am adus fata. Puștii ei. Apartament cu jacuzzi. Acces la toate alea. Fripturi de aligator. Orlando e marfă. Mult mai marfă decât autocarul ăsta, asta clar.

– Credeai că te duc la Magic Mountain, a zis femeia din fața lui Conan. Cretina dracu'!

Avea fața plină de tatuaje.

– Văleu, ce de cerneală! Dacă mă uit la tot grupul, pe tine te votez cu șansele cele mai mari de succes.

Ea a cloncănit și s-a întors cu spatele.

Ce-am înțeles, în cele din urmă, despre San Francisco a fost că eram cufundată în frumusețe, dar îmi era interzis să o văd. Și totuși, nu m-am îndurat nici odată să plec, asta până când nu m-a forțat clientul meu constant, Kurt Kennedy, dar blestemul orașului m-a urmărit.

În alte privințe, era o persoană nefericită, actrița asta după care mi-am primit numele. Fiul ei s-a urcat pe un gard și și-a retezat o arteră de la picior și a murit la paisprezece ani, apoi ea a băut întruna, până când s-a dus și ea, la patruzeci și trei.

Eu am douăzeci și nouă. Paisprezece ani mi se par o veșnicie, dacă atâta trebuie să mai trăiesc. În orice caz, abia peste de două ori mai mult – treizeci și